

Prédikáció (Takács Klaudia, 2020. április 19.)

Húsvét utáni önazonosságunk

Köszöntés: „Kegyelem nektek és békesség attól, aki van, aki volt, és aki eljövendő... és Jézus Krisztustól, aki hű tanúbizonyság, elsősülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme, aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, ... Övé a dicsőség és hatalom mindörökkön-örökké! Ámen.” (Jel 1,4-6)

Előfohász: A mi segítségünk, istentiszteletünk, igei lelki közösségünk megáldása és megszentelése jöjjön az Úrtól, a mi Istenünktől, aki úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ámen.

Lectio: „Titeket is megelevenített, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világnak megfelelően a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, amely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik. Egykor mi mindnyájan ezek között forgolódtunk, követve testünk kívánságait, cselekedve a test és a gondolatok akaratát, és természet szerint a harag fiai voltunk, mint mások is. De az irgalomban gazdag Isten az ő nagy szeretete által, amellyel minket szeretett, minket, akik halottak voltunk vétkeinkben, Krisztussal együtt megelevenített – kegyelemből van üdvösségetek –, és vele együtt feltámasztott, és vele együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban, hogy megmutassa az eljövendő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát irántunk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből nyertetek üdvösséget, hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez.” **Ef 2,1-8.**

Előimádság: Kegyelmes Urunk, Istenünk, ismételten ünnep után vagyunk – még, ha nem is a megszokott módon –, de szívünkben újra felelevenítve Krisztus Jézus feltámadásának húsvéti evangéliumát és ez életgyőzelem nagy ereje által másképpen tekinthetünk már a körülöttünk lévő dolgokra. Érezzük, feladatul kaptuk Tőled, hogy e nehéz és ránk acsarkodó világban is kiárásszuk magunkból azt a reménységet, amit ez az örömhír belénk oltott. Hálánkat zengjük feléd a megtartatásért, köszönjük, hogy tarthat még a kegyelmi időnk. Köszönjük, hogy ha az elmúlt héten nehézséget kellett megélnünk, ha veszteség ért utol, vagy szerettünket veszítettük el, Te akkor sem hagytál egyedül bennünket, hanem vigasztaló szeretetteddel jöttél és felsegítettél. Igéd és Szentlelked által vegyél körbe most is bennünket, hogy a mi életünknek rajtad kívül más iránya ne lehessen, csak az, ahol a Te üdvösséged vár majd mireánk. Bocsásd meg, Urunk, amikor nem tudatosul bennünk, hogy Te élsz és uralkodsz örökké. Bocsásd meg, kérünk, a mi hitetlenségünket és azt, hogy annyiszor megszegtük már most, egy hét elteltével, az úrvacsora alkalmával Neked tett fogadalmainkat. Kérünk, segíts el bennünket is arra a bizonyosságra, amire a tanítványok eljutottak húsvét után, hogy mi is boldogan tudjuk szerte e sötét világon teljes meggyőződéssel hirdetni: én Uram, és én Istenem! És igen, Uram, én szeretlek téged! Ezzel az alázattal borulunk le most előtted és kérünk, hogy a Te bűnbocsátó kegyelmeddel, ajándékozó gazdagságoddal légy itt velünk és szólíts meg személyesen mindannyiunkat. Ámen.

Textus: „A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába, arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte, némelyek azonban kételkedtek. Jézus pedig hozzájuk ment, és azt mondta nekik: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Máté 28,16-20.

Keresztyén Gyülekezet! Szeretett Testvéreim!

Pár nappal ezelőtt – emberileg a szokásainktól eltérően ugyan –, de húsvétot ünnepelhettünk. Különös volt az idei évben ez, hiszen egymástól elválasztva kellett megélnünk a legnagyobb ünnepünket, ám éreztettük, hogy ezek a korlátok csak emberileg vannak jelen: az isteni csodálatos evangéliumnak, ennek személyesen – bennünk való – átélésének és továbbadásának még ezek az emberi korlátozások sem tudtak gátat szabni. És nem is lehet! Hiszen aki már egyszer is szívében úgy igazán ünnepelt húsvétot, az érezhette, hogy ezt az örömet – hogy Krisztus él! Ő feltámadott! – nem tudom magamba zárni, ezt meg kell osztanom másokkal. Ahogyan teszi ezt és ahogyan ösztönöz is erre Túrmezei Erzsébet gyönyörű, húsvéti fényben ragyogó versében: „*Győzedelmet vettél, ó Feltámadott!*” / Minden reggel énekelhetem, / s boldog húsvéti fény ragyogja be / új napom, útam, egész életem. // Hisz Jézus Krisztus, a Feltámadott, / jár aznap is előttem és velem. / Nyomában új szolgálat, feladat, / új erő vár, új öröm, győzelem. // ... // Jöjjetek, énekeljete velem, / és énekelje egész életünk! / A Győzelmes nyomában járhatunk, / s vele győztesen célhoz érhetünk. (Hétköznapok húsvét fényében)

Kedves Testvéreim, a napokban Bibliaolvasó Kalauzunk szerint Pál apostol Efezusbeliekhez írott levelét kezdtük el olvasni az Újszövetségből. Ennek a rövid, ám annak veretesebb tanokat megfogalmazó levélnek a címzettjei annak a városnak a lakosai, melyet az akkori korban kulturális, gazdasági és vallási központként is szoktak emlegetni. Pál apostol volt az, aki felismerte és vállalta, hogy ezen lakosoknak minden tudásuk és fejlettségük ellenére is egyedül az evangéliumra van szükségük. Ment és az ún. 2. missziói útja során tartózkodott rövidebb, majd 3. missziós útja során hosszabb ideig itt és tett bizonyosgot a világra szóló kereskedelmi központban, kelet és nyugat találkozásánál – a méltán „kelet kapujának” nevezett városban – a feltámadott Úrról. Érdekessége még ennek a városnak, hogy a vallások, különösen a Diána kultusz, azt eredményezte, hogy sokan jól éltek belőle. Az istennő és a templom mását készítették és árulták az ötvösök, ez sok embernek adott munkát, és nagy hasznot hozott. Ám az emberek boldogságát, problémáikra megoldást nem hozott. Ebben a különös helyzetben, amiben éppen vagyunk: korlátozások közt, mozgásunknak, emberi találkozásainknak behatárolt formáit

megélve talán mi is épp arra kaptunk időt, hogy elgondolkodjunk: mi honnan, kitől várjuk a boldogságot? Jó reménységgel vagyunk afelől, hogy a ma embere – aki szintén annyiszor a külsőségeknek él, a vagyon halmozására törekszik és szalad az anyagi jólét után –, most kicsit elgondolkodik. Reméljük, sokan éppen ebben a helyzetben tudatosítják, hogy boldogságuk egyetlen forrása az Úrnál található és mernek odaalázkodni az élet Urához!

A bevezető gondolatok után Pál a levél 2. fejezetének kezdetén arról ír, hogy Isten a halálból az életre támasztott fel bennünket és hogyan tette ezt meg. Ez hangzott ma felénk olvasmányunk szavaiból, s ha belegondolunk, ezek azok a dolgok, amiket csak a húsvéti hittel feltöltekezve érthetünk meg. Csak az értheti meg, hogy mit is jelent a bűn fogságában élni, a halottak közt sürgölődni-forgolódni, majd ebből kiutat találni, aki már maga is találkozott a feltámadott Úrral. Ő pedig el tudja mondani, milyen fertőből, milyen szennyből mentett ki az Úr – vagyis hogy milyen volt az én óemberem – és mivé lehettem Vele és Általa. Ez pedig, ahogy itt olvashattuk is: Isten ajándéka. Mi, érdemtelen bűnösök elfogadhatjuk ezt az ajándékot – *hit által* – a kegyelemből nyert üdvösséget, s akkor a mi életünk is boldogan hirdeti majd: „*Áll a Krisztus szent keresztje / Elmúlás és rom felett, / Krisztusban beteljesedve / Látom üdvösségemet. / Bánt a sok gond, űz a bánat, / Tört remény vagy félelem: / Ő nem hágy el, biztatást ad: / Békesség van énvelem. / Boldogságnak napja süt rám; / Jóság, fény jár utamon: / A keresztfa ragyogásán / Fényesebb lesz szép napom.*” (230. dicséret, 1-3. vers)

Másik ígerésünk pedig a tanítványok húsvét utáni helyzetébe kalauzolt el bennünket Máté evangélista szavain keresztül. Ami nekem ezekben feltűnt és figyelmes lettem rá, hogy a kételkedés bennük is – még mindig – ott volt. Ők, akik éveken keresztül ott voltak a Mesterrel, szemükkel látták vagy épp kezükkel is érzékelhették csodáit, a legelső sorból részesülhettek tanításaiban, személyesen Őt kérdezhették hitéleti dolgaikról is, sőt a nagyhét ünnepi és borzalmas, vérrel átitatott eseményeinek is nemcsak szemtanúi, de közeli átélői is lehetettek, majd az elsők közt hallhatták meg az örömhírt: Jézus él, feltámadott! Most mégis azt olvashatjuk róluk: „*Amikor meglátták őt – Jézust –, leborultak előtte, némelyek azonban kételkedtek.*” Mutathatja ez nekünk, hogy bizony

emberi mivoltunkkal vele jár, akármióta is járunk már a hitnek útján, jöhetnek olyan pillanatok, mikor rajtunk is erőt vesz a kételkedés. Tudjuk, hirdetjük, hogy Jézus az Úr mindenképp felett, de mégis megtalálhatja a kísértő még azt a legkisebb nyílást is és működésbe léphet... jöhet egy nehéz helyzet, egy betegség, egy kilátástalan állapot, vagy akár csak a szeretetlenség érzése, a magány ránk telepedése, de akár a gyász fájdalma, valaki hiányának friss sebe, vagy egy kimondott bántó mondat, ami bennünket ért, vagy amivel mi értük el a másikat, ... és ki-ki a sajátjával egészíthetné ki a sort... és máris színre léphet a kételkedés. De amint látjuk, Jézus jól tudta ezt róluk is, és erre is volt válasza: feladatokkal bízza meg őket és mindezt egy csodálatos ígérettel pecsételi meg. Ez pedig nemcsak nekik, akkori tanítványoknak szólt, hanem nekünk, mai tanítványainak is! Menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népeket és én veletek leszek minden napon a világ végezetéig! – Hangzik Jézus szájából. Nincs itt sehol arról szó, hogy ez mindig egyszerű lesz. Arról se, hogy nem lesznek nehézségek. Arról se, hogy ne érnének kísértések, csábítások közben világi részről. De még arról se, hogy mindezt a világból kiemelve kellene teljesíteni valami csodakörülmények közt. Nem! De hangzik mellette, hogy nem lesztek ezekben sem egyedül, mert „*Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” Ez pedig a legnagyobb gazdagság és erő, amit csak kaphatunk: az Úr jelenléte!

Induljunk hát mi is a húsvéti örömmel feltöltekezve a hétköznapiakba, ahol legyen ott szívünkben mindig az énekünkben gyakran énekelt bizonyosság: „*Velem vándorol utamon Jézus, / Gond és félelem el nem ér. / Elvisz, elsegít engem a célhoz, / Ő, a győzelmes, hű vezér, / Ő, a győzelmes, hű vezér. // Velem vándorol utamon Jézus, / Ott az oltalom hű szívén. / Ha a szép napot fellegek rejtik, / Ő az éltető, tiszta fény. / Ő az éltető, tiszta fény. // Velem vándorol utamon Jézus, / Ez a vigaszom, baj ha jó. / Bármi súlyosak rajtam a terhek, / Segít hordani, ott van Ő, / Segít hordani, ott van Ő. // Velem vándorol utamon Jézus, / Bár az út néha oly sötét. / Soha nincs okom félni a bajtól, / Amíg irgalmas karja véd, / Amíg irgalmas karja véd.*” Ámen.

Utóima: Szerető, Kegyelmes Istenünk! Köszönjük, hogy az igehirdetés szavain keresztül meglátogattál bennünket és újra hangozhatott felénk a biztatás: legyünk épp akármilyen helyzetben, nem vagyunk egyedül, mert Te ott is ott vagy velünk. Köszönjük, hogy hangozhat ez felénk a mi gyarlóságaink közt is, emberi gyengeségeinkben is, hiszen Te tudsz ezekről és nagyon jól tudod, mennyire képes még a hitbelileg legcsodálatosabb helyzetekben is helyet találni bennünk a kételkedés. Bocsásd meg ezt, kérünk, nekünk és vezess ki bennünket ezekből a helyzetekből, ahogy a tanítványokkal is tetted. Köszönjük, ha ma is (meg)hallhattuk, hogy Te velünk vagy minden napon a világ végezetéig. Áldunk azért, hogy felénk is szólhat ez az ígéret és áldunk és magasztalunk azért, hogy Te feladatokat is bízol ránk, hogy méltónak találj bennünket – gyarló gyermekeidet – arra, hogy tovább adjuk a Te evangéliumodat. Bocsásd meg, ha nem vettük észre az elmúlt napokban ezeket az elkészített pillanatokat, vagy ha egyszerűen nem láttuk meg a helyzeteket: mikor segíthettünk volna, mikor tehattünk volna, vagy mikor csendben kellett volna megállnunk a Te nevedben felebarátunk mellett. Urunk, kérünk, adj nekünk látást ezekre a Tőled elkészített alkalmakra, hadd legyünk sóidként és világosságként jelen ebben a nehéz helyzetet élő világban is. Könyörgünk a betegekért, a magányosakért, a nehézségek alatt roskadozókéért, Te légy ott velük is gondviselő jelenléteddel. Fohászkodunk a gyászolókéért, akiknek a héten kellett megállniuk a friss síroknál, kérjük, Te gyógyítsd az ő sebeiket is és az elvesztett szerettük hiányát Te pótolj ki. Vigasztald őket, erősítsd hitükben, hogy elvesztett szerettük emlékét megőrizve szívükben hálásan tudják kimondani: „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen érte az Ő neve!” Így kiálltunk Tehozzád a járvány sújtottakért, az orvosokért, az ápolókért és a vezetőkért, hogy mindannyiukkal legyen ott áldó, őriző és bölcsességet adó jelenléted. Könyörgünk a mi gyülekezetünkért, kicsikért és nagyokért egyaránt, az egyházunkért, népünkért és nemzetünkért, hogy jó Pásztorként légy és maradj mivélünk, vezérelj bennünket. Jézus Krisztusnak, az értünk földre jött, bűneink által kereszthalálra adott, általad pedig feltámasztott Urunknak, Megváltónknak nevében kérünk, vedd kedvesen esedezésünket. Ámen

Úri ima: „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké.” (Mt 6,9-13) Ámen!

Adakozásra való felhívás: „A jótékonyságról pedig és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” (Zsid 13,16)

Áldás: „Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged. Világosítsa meg az arcát rajtad az Úr, és legyen kegyelmes hozzád. Fordítsa feléd arcát az Úr, és adjon neked békességet.” (4Móz 6,24-26) Ámen.